

Dictamen en relació amb la consulta plantejada per una entitat de dret públic sobre diverses qüestions relacionades amb el tractament de dades amb fins de videovigilància

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit en què se sol·licita el parer de l'Autoritat sobre diverses qüestions relacionades amb el tractament de dades amb fins de videovigilància.

Analitzada la consulta, i vist l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent:

I

(...)

II

L'entitat consultant planteja diverses qüestions relacionades amb el tractament de dades personals mitjançant càmeres amb fins de videovigilància. En concret:

- 1.- Obligatorietat de conservar les imatges.
- 2.- Termini de conservació de les imatges.
- 3.- Tipus d'imatges que s'han de conservar: totes o solament les que han provocat un incident.
- 4.- Les imatges es bloquegen (Llei orgànica 15/1999) o es destrueixen (Llei orgànica 4/1997).

D'entrada, cal tenir en compte que les imatges tindran la consideració de dades personals en la mesura que permetin la identificació efectiva d'una persona, d'acord amb el que disposen els articles 3.a) de la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (en endavant, LOPD) i 5.1 f) del Reglament de desplegament de la LOPD (aprovat pel Reial Decret 1720/2007, de 21 de desembre). Conseqüentment, la instal·lació d'un sistema de videovigilància i els tractaments posteriors de les imatges o de les imatges i veus que se'n derivin per part de l'entitat estaran subjectes a la normativa sobre protecció de dades personals, sens perjudici d'altra normativa aplicable i del respecte a altres drets fonamentals, com ara el dret a la intimitat i a la pròpia imatge.

En aquest sentit, cal tenir en compte la Instrucció 1/2009, de 10 de febrer, sobre el tractament de dades de caràcter personal mitjançant càmeres amb fins de videovigilància. Aquesta Instrucció concreta els principis i les garanties que estableix la LOPD en l'àmbit corresponent al tractament de dades personals consistents en imatges, i si escau, veus, amb finalitats de videovigilància i mitjançant càmeres. Alhora, aclareix el marc jurídic aplicable dins l'àmbit d'actuació d'aquesta Autoritat.

Atès que l'entitat consultant fa referència a la Llei orgànica 4/1997, de 4 d'agost, per la qual es regula la utilització de videocàmeres per les forces i cossos de seguretat ciutadana en llocs públics (qüestió quarta), cal puntualitzar que, en aquest cas, aquesta llei no resultaria d'aplicació en tant que regula l'ús de videocàmeres precisament per part de les forces i cossos de seguretat (article 1.1), supòsit diferent a l'examinat.

III

Centrant-nos en les qüestions plantejades per l'entitat, i pel que fa a la primera d'elles, això és, l'obligatorietat de conservar les imatges, cal assenyalar que la normativa de protecció de dades personals no estableix una obligació concreta en aquest sentit.

En atenció al principi de qualitat de les dades (articles 4 de la LOPD i 6 de la Instrucció), les imatges, com qualsevol altra dada de caràcter personal, només es poden captar i tractar a través de sistemes de videovigilància per a finalitats determinades, explícites i legítimes. D'acord amb l'article 7 de la Instrucció, relatiu al principi de proporcionalitat, aquest tractament només s'ha de produir quan sigui adequat per contribuir de forma clara a la millora del servei o activitat i quan la finalitat esmentada no es pugui obtenir amb altres mitjans que, sense exigir esforços desproporcionats, resultin menys intrusius per als drets dels afectats. Aquest principi d'intervenció mínima s'ha d'aplicar, entre d'altres aspectes, en la determinació de les condicions de conservació de les imatges, tasca que correspon a l'entitat consultant com a responsable del tractament.

Així doncs, per aplicació d'aquests principis, cal entendre que les imatges captades i enregistrades han de conservar-se pel període de temps que sigui estrictament necessari per donar compliment a la finalitat de vigilància perseguida per l'entitat consultant amb la recollida d'aquestes dades.

En aquest sentit, l'article 8.1 de la Instrucció -íntimament lligat amb el principi de qualitat- disposa que *"en aquells supòsits en què no es pugui assolir la finalitat perseguida sense emmagatzemar les imatges, el període de conservació no ha de ser superior al que resulti necessari per complir la finalitat de vigilància per a la qual les dades han estat recollides o enregistrades"*.

Per tant, com s'ha avançat, correspon a l'entitat determinar el període de conservació de les imatges enregistrades i podrà procedir a la seva cancel·lació quan aquestes hagin deixat de ser necessàries o pertinents en relació amb la finalitat perseguida, sempre tenint en compte però que *"amb caràcter general, es recomana no excedir el termini màxim d'un mes per cancel·lar les imatges tractades"* (punt final de l'article 8.1).

D'acord amb aquesta darrera previsió, i donant així resposta a la segona qüestió plantejada, cal tenir present que el termini recomanable de conservació de les imatges captades i emmagatzemades per complir amb la finalitat de seguretat se situa en un màxim d'un mes des de la seva captació. Escau assenyalar que l'establiment d'aquest termini segueix el mateix criteri fixat en la Llei orgànica 4/1997, de 4 d'agost, ja citada (article 8), desplegada a Catalunya per mitjà del Decret 134/1999, de 18 de maig, de regulació de la videovigilància per part de la policia de la Generalitat i de les policies locals de Catalunya (article 16). En qualsevol cas, cal puntualitzar que el període de conservació fixat pel responsable del tractament podria ser inferior a l'indicat en aquest article 8.1 de la Instrucció si així es considerés pertinent.

En relació amb la cancel·lació de les imatges, cal fer avinent que aquesta es produeix, d'acord amb l'article 8.2 de la Instrucció, sens perjudici del bloqueig, segons el qual les imatges es poden conservar a disposició de les administracions públiques, els jutjats i els tribunals per atendre les possibles responsabilitats nascudes del tractament durant únicament el termini de prescripció d'aquestes responsabilitats. Per tant, el període concret de conservació de les imatges bloquejades dependrà de les normatives sectorials que resultin d'aplicació en cada cas.

D'acord amb l'article 8.3 de la Instrucció el bloqueig comporta *“que les imatges, i si escau les veus, quedin fora dels circuits d'explotació habituals i que se n'estableixi la custòdia mitjançant un sistema que permeti el control i l'enregistrament dels accessos que es produeixin, amb la finalitat a què fa referència l'apartat anterior”*. Tot seguit concreta que el bloqueig *“quan es tracti d'imatges en suport digital, comporta també l'encriptació de les imatges”* i que *“quan es tracti d'imatges enregistrades en suports que no siguin digitals, el bloqueig s'ha de garantir mitjançant l'etiquetatge que indiqui aquesta circumstància i la conservació de les imatges en caixes, contenidors o altres recipients precintats d'accés restringit. Aquests suports han de quedar sota la custòdia de la persona responsable del fitxer o la persona de seguretat, si n'hi ha, o la persona en què deleguin, sense que en cap cas pugui ser la mateixa persona operadora del sistema”*.

En relació amb la tercera qüestió plantejada, cal fer avinent que aquest règim descrit de conservació de les imatges i de bloqueig resulta d'aplicació a totes les imatges captades. En el cas que es consideri que alguna de les imatges enregistrades i bloquejades és necessària per atendre o exigir determinades responsabilitats, aquesta ha de poder ser recuperada (desbloquejada) per posar-la a disposició de les administracions públiques, els jutjats o els tribunals, i es podrà conservar durant el temps escaient per depurar les responsabilitats sorgides del tractament.

Finalment, i en relació amb la darrera qüestió plantejada, es fa avinent que un cop conclòs el període de conservació de les imatges bloquejades -corresponent al període de prescripció de les possibles responsabilitats-, aquestes no es podran conservar, tret que hagin estat prèviament dissociades (article 3.f) de la LOD), i s'haurà de procedir a la seva supressió de manera definitiva (articles 16.3 de la LOPD i 5.1.b) del RLOPD).

D'acord amb les consideracions fetes en aquest informe en relació amb la consulta plantejada, es fan les següents,

Conclusions

Les imatges captades i enregistrades mitjançant càmeres amb fins de videovigilància han de conservar-se només pel període de temps que sigui estrictament necessari per donar compliment a la finalitat perseguida amb la recollida d'aquestes dades. Amb caràcter general, es recomana no excedir el termini màxim d'un mes per cancel·lar les imatges tractades (article 8.1 de la Instrucció 1/2009, de 10 de febrer).

La cancel·lació de les imatges comportarà el seu bloqueig, segons el qual es poden conservar a disposició de les administracions públiques, els jutjats i els tribunals per atendre les possibles responsabilitats nascudes del tractament durant únicament el termini de prescripció d'aquestes responsabilitats. El bloqueig es produeix respecte qualsevol de les imatges captades, llevat de les que s'hagin d'emprar, precisament, per a la depuració d'aquestes responsabilitats.

Barcelona, 12 de gener de 2011